

Debatserie med ungdomspartierne: Frihed og demokrati i udenrigspolitikken - Tibet, Fitna, Afghanistan

De manglende svar (fra DSU og SUF) tilføjes senere

Politisk næstformand for DFU **Jeppe Nicolai Jakobsen** er 19 år gammel og har været aktiv i politik de sidste 3 år. Han arbejder som lærervikar og er folketingskandidat for DF i Sjællands storkreds.

SFUs landsformand **Emilie Turunen** (f.1984) studerer socialvidenskab og arbejdslivsstudier ved Roskilde Universitetscenter. Tidligere bl.a. koordinator for Genstart Danmark og koordinator for Danmarks Sociale Forum 2006.

Thomas Banke (f.1981) er landsformand for Venstres Ungdoms (2007 - ?), byrådsmedlem for Venstre i Fredericia og statskundskabsstuderende på Syddansk Universitet. Født, opvokset og bosiddende i Fredericia.

Emil Dyred er 21 år, bor på Frederiksberg og læser statskundskab og historie ved Københavns Universitet. Formand for Internationalt Udvalg i Radikal Ungdom og RU's repræsentant i Det Radikale Venstres Hovedbestyrelse.

Rune Kristensen (f.1982) er landsformand for Konservativ Ungdom (siden 2007). BA i statskundskab fra Syddansk Universitet. Har bl.a. været pressekoordinator på et integrationsprojekt i Vollsmose. Politisk aktiv fra 1997 og i KUs øverste ledelse siden 2003.

Benjain Dickow er landsformand for Ung Alliance

I. Tibet: EU-landene er splittet på spørgsmålet om hvorvidt man skal boycotte OL- åbningsceremonien i Beijing til August.

- Skal Danmark boycotte ceremonien?

- Skal man nogensinde boycotte en sådan begivenhed? Hvis ja - giv et konkret eksempel på en begivenhed i Kina mellem nu og August, som skulle kunne føre til en boycot.

- Hvordan skal Danmark/EU reagere på konflikten i Tibet?

- Er du enig i Kulturministerens krav til regeringen i Beijing, som skal opfyldes for at han deltager på Danmarks vegne? Tror du regeringen vil gøre alvor af truslen?

DFU: EU har her vist sig som en svækling af format. EU tænker rent økonomisk i den her situation - som EU i øvrigt altid gør. Derfor tør man ikke vise sin afsky overfor det, der foregår i Tibet. Kina er simpelthen for stor en handelspartner til at man tør påpege at de mishandler mennesker, som i bund og grund ikke er kinesere, og egentligt burde være en selvstændig nation.

EU-ledere snublede over hinanden for at anerkende et uafhængigt Kosovo. Men her, hvor vi rent faktisk har folk som, kulturelt og historisk set, ikke er kinesere, så tør man ikke handle. Dobbeltmoral af værste skuffe.

Skulle Kina endnu engang begå så grove overfald mod tibetanerne, som vi har set på det seneste, så burde det stå soleklart for enhver, at vi ikke skal sende andre end vores idrætsudøvere til Beijing.

Hvis man havde muligheden, for at ændre i historien, havde man så ikke også boykottet OL i 1936? Vi fordømmer, med god grund, Nazi-Tyskland, men Kina får kun en vagt løftet pegefinger, fordi alting i denne verden har en pris, selv menneskeliv.

SFU: Når menneskerettighederne ikke overholdes bør EU-landene gøre alt, hvad der står i deres magt for at presse den stat, der står bag overgrebene. Man skal boykotte OL's åbningsceremoni, hvis man tror på, at det vil være med til at presse

Kina til at forbedre forholdene i landet.

SF Ungdom mener, at en boykot med fordel kan bruges som en politisk markering.

Kritikere af en boykot påpeger, at man skal adskille sport og politik. I SFU vil vi gerne fastholde, at *alt* er politisk. Og at en officiel begivenhed som OL i allerhøjeste grad er politisk. Det er den fordi, det ikke udelukkende handler om sport, men også om et politisk, økonomisk, handelsmæssigt og kulturelt udstillingsvindue for værtsnationen. Og måske er det netop her skoen trykker for visse borgerlige partier, som med Dansk Industri i kulissen, ikke vil lave en politisk boykot af frygt for de handelsmæssige og økonomiske konsekvenser.

Men når værtsnationen er en af de værste syndere på menneskerettighedsområdet, bør alle demokratiske nationer reagere med afvisning. Vi skal ikke deltage i en blåstempling af overgreb og overtrædelser af menneskerettighederne. Vi skal sige tydeligt nej tak ved at blive væk fra åbningsceremonien. Ingen politiske eller officielle repræsentanter skal deltage i OL – kun sportsfolk og deres stab.

Samtidig skal man være klar over, at man ikke vinder kampen alene ved at boykotte enkeltstående sportslige eller kulturelle arrangementer. Så længe vi dyrker officielle relationer på de områder, der virkelig gør en forskel, dvs. økonomisk og storpolitisk, presser vi ikke for alvor Kina. Men en boykot af åbningsceremonien er ikke blot tom symbolik, men derimod et krav om forbedringer af menneskerettighederne, og en tydelig politisk tilkendegivelse.

Situationen i Tibet er yderst kritisk. Kina er ansvarlig for alvorlige krænkelse af det tibetanske folks menneskerettigheder - herunder vold, tortur, drab, censur og brud på

ytringsfriheden og forsamlingsfriheden. Det er helt afgørende at den kinesiske regering snarest muligt indleder forhandlinger med Dalai Lama om Tibets fremtid. Desuden bør støttes op om Dalai Lamas krav om en uafhængig undersøgelse af de seneste begivenheder i Tibet.

Ud fra dette kritiske perspektiv er det positivt at kulturministeren nu truer med at blive væk fra OLs åbningsceremoni, med mindre at forholdene forbedres markant. Det samme bør alle folketingspolitikere, ministre samt kronprinsen gøre. Man kan kun håbe, at kulturministeren står fast på sine krav. For vil man rykke noget med truslerne, er det helt afgørende at alle officielle repræsentanter i fællesskab står fast på kravene om forbedringer af forholdene for det tibetanske folk. Tomme trusler forandrer ingenting - så lad os i fællesskab holde vores repræsentanter op på kravene.

RU: Tibet er et spørgsmål om værdifast pragmatisme.

I 1936 løb OL af stablen i Berlin med deltagelse af alle datidens toneangivende demokratiske stater. I 1980 boykottede USA i spidsen for en række demokratier OL i Moskva mens andre demokratier, heriblandt Danmark, valgte at marchere til åbningsceremonien under det olympiske flag. Før begge begivenheder var der heftige diskussioner om hvorvidt man ved sin tilstedeværelse legitimerede de totalitære regimers politik, og i dag har vi den samme diskussion: er vi, hvis vi deltager i åbningsceremonien, med til at kaste glans over det totalitære Kinas selvfejring?

Jeg mener ikke, dette er tilfældet. Som udgangspunkt er en boykot altid et redskab, der skal benyttes med omtanke. Hvis den udnyttes fornuftigt, kan den bruges til at presse stater til at ændre holdning og opførsel, men man afskærer sig samtidig fra at udnytte en vigtig mulighed: dialogen.

Der er for kineserne en enorm stolthed knyttet til OL, og den kinesiske regering er meget ømtålelig overfor udenlandsk kritik af forskellige aspekter af kinesisk indenrigs- og udenrigspolitik i denne tid. Det er denne ømtålelighed, vi skal bruge som afsæt for en kritisk dialog med kineserne om de problemer, Kina vitterligt har med demokrati, menneskerettigheder og mindretalsbeskyttelse. En boykot af

åbningsceremonien vil fornærme kineserne og lukke denne afgørende dør.

Det samme gør sig gældende i forhold til Tibet. Situationen er tragisk, især fordi en pragmatisk tilgang til spørgsmålet om tibetansk kultur og autonomi tidligere har vist sig langt mere effektiv – en tilgang som også den eksilerede Dalai Lama har benyttet sig af tidligere. Desto mere voldelig konflikten udvikler sig, desto mindre er sandsynligheden desværre for, at tibetanerne får deres krav igennem. Derfor bør EU og USA bakke op om Dalai Lama og udnytte den førnævnte følsomhed omkring OL til åbne op for muligheden for en diskussion om tibetansk autonomi på kulturelle og visse politiske områder – fx gennem øget repræsentation af etniske tibetanere i Tibets politiske organer. Selvstændighed får landet næppe i nogen overskuelig fremtid, men det behøver ikke at udelukke løsninger på nogle af de mest presserende problemer.

Folk med hang til overdramatisering vil formentlig opfatte denne holdning som et udtryk for udsalg af nogle grundlæggende demokratiske principper, men det er en forkert tolkning. Pragmatisme i såvel udenrigs- som indenrigspolitik handler om at være i stand til at se bort fra overfladiske, tomme symboler og fokusere på substansen, dvs. hvordan man bedst muligt får gennemført sin politik og holder fast på sine værdier under de givne omstændigheder.

KU: Sport og politik skal som udgangspunkt ikke blandes sammen, men OL og Olympiaden har i flere omgange været eksponent for politiske manifestationer. Og hvad vigtigere er: sport og idræt bød til enhver tid komme efter - og tilsidesættes for - politiske tiltag som menneskerettighedsbrud og overgreb, som dem, der fra Kinas side finder sted overfor Tibet.

Derfor bør Danmark helt og holdent holde sig fra deltagelse i OL i Kina senere på året – ikke kun åbningsceremonien – men hele OL.

En dansk deltagelse fra officiel side - f.eks. Kongehuset eller regering - i OL, vil i mine øjne stå som et samarbejde med en nation, der handler imod vores principper og vil medføre en legitimitet eller som minimum en ligegyldighed i forhold til Kinas ageren.

Allerede nu er den kinesiske ledelse begyndt, at propagandere og ændre på sandheden.

Eksempel 1: Kina hævder, at faklen aldrig blev slukket.¹ Eksempel 2: Kina har en hemmelig medieplan.² Las os sige fra – og vise vores standpunkt via vores fravær.

Hvordan skal Danmark/EU reagere på konflikten i Tibet? Er du enig i Kulturministerens krav til regeringen i Beijing, som skal opfyldes for at han deltager på Danmarks vegne? Tror du regeringen vil gøre alvor af truslen?

KU: Hvor langt regeringen tør gå i denne sag, er svært at sige – men jeg tror og håber, at regeringen sætter hårdt mod hårdt. Det er i hvert fald min opfordring!

VU: Sport og politik skal holdes adskilt. Der er ikke nogen grund til andet end at tro på - at Kina, ud fra et sportsligt synspunkt - et succesfuldt OL i, hvilket er det vigtigste. Spørgsmålet om OL-værtsskabet skal afgøres af sportens aktører, og ikke politikere. Sport og politik er en uheldig blanding, hvilket cykelsporten i øvrigt er det bedste eksempel på. Den danske regering skal derfor heller ikke boykotte Olympiaden. At danske politikere deltager, må være op til dem selv. Men det er ikke rimeligt - som nogle i moralismens navn har gjort - at beskyldte danske politikere, som deltager for at bakke de dygtigste danske idrætsudøvere, for direkte at støtte det kinesiske styre. Det skal holdes adskilt.

Olympiaden er i øvrigt en helt oplagt mulighed for at sætte yderligere fokus på de problemer der er i Kina. Når verdens mediers lys våger massivt over landet i en hel måned i år, vil kravet og debatten om at fremme grundlæggende frihedsrettigheder vil mere nuanceret og oplyst. Derfor er OL i Kina faktisk et godt "udstillingsvindue" af de aktuelle rettighedsproblemer i landet. Det vil gavne på sigt.

Den hårdhændede kinesiske behandling af tibetanerne på det seneste har ikke klædt Kina. Det står klart for enhver - især kineserne selv. Alene den kendsgerning, at der skal være et forestående OL i landet har bragt endnu mere fokus på disse uroligheder. Det viser at OL allerede nu er med til, at sætte mere fokus på Kina og de problemer der er. Den danske regering skal ikke handle på egen hånd, men gennem EU og

¹ <http://www.dr.dk/Nyheder/Udland/2008/04/08/060410.htm>

² <http://www.business.dk/article/20080404/medier/80404049/>

USA gøre kineserne opmærksom på at et kulturelt folkedrab er uacceptabelt. Og intet er mere oplagt end Olympiaden til at rette denne kritik.

Kina er et af fremtidens økonomiske verdenslokomotiv. En rolle, som Kina må tilpasse sig under nøje overvejelser om hvad der klæder landet, set udefra – og det gør situationen i Tibet ikke. Kina har en naturlig interesse i at have et godt image i verdens demokratiske lande, og det bliver kun mere relevant at fremme under betingelser af at vi ved hvad der foregår i landet.

Jeg er derfor ikke enig med Kulturministeren når han overvejer at boycotte OL. Men at han reagerer sådan overrasker mig ikke, da Brian Mikkelsen i forvejen har umådeligt svært ved at skille politik og sport. Jeg håber at regeringen holder fast på at anerkende OL i Kina. Det handler først og fremmest om sport, og ikke politik. Men det gør ikke noget at sporten kan bidrage til at åbne og nuancere det politiske billede af Kina.

UA: OL bør som udgangspunkt være rensset for politik og selvom der selvfølgelig kan indtræffe begivenheder så ekstreme at OL tilsidesættes, så bør OL være den sidste skanse, der ryger og ikke den første.

Kulturministerens udspil er bare ét af en lang række eksempler på vestlige politikeres udmeldinger som har mere til formål at høste indenrigspolitiske point, end at forbedre leveforholdene for den menige kineser og tibetaner.

Der er løbende danske politikere på besøg i Kina, og en vedvarende kritik af de Tibetanske forhold i forbindelse med disse besøg har en langt større effekt end sporadiske afbud til ceremonien. Hvis man virkelig mener at Kina overtræder menneskerettighederne i sådan en grad at de danske politikere skal tage affære, bør man bruge langt stærkere midler for at ændre disse forhold end at blive væk fra åbningsceremonien til OL. En boykot af åbningsceremonien vil i bedste fald være en hul gestus til Tibetanerne.

Man kan ikke sidde i Danmark, og i EU for den sags skyld, og spise økonomiske lykkekager fra Kina med den ene hånd, for at med den anden slå i luften, i form af en OL-boykot.

Hvis Danmark virkelig vil ændre forholdene i Tibet må vi samle kræfterne i EU, og

indføre sanktioner der kan mærkes af Kina indtil de retter ind efter menneskerettighederne.

Jeg mener dog ikke at økonomiske sanktioner er den metode, der bør bruges i den gældende situation.

Den bedste måde at ændre forholdene i Kina er at indgå i dialog og økonomisk samarbejde og dermed sørge for at der er fokus på menneskerettighederne, samtidigt med en forbedring af levestandarden for den almindelige kineser igennem økonomisk vækst. Derfor bør de danske politikere også måde op til OL og ved de lejligheder der bliver serveret for dem gøre opmærksom på de bekymringer de har omkring Tibet.

II. Fitna-filmen: Skal EU og Danmark forsvare eller angribe 'Fitna' af Geert Wilders? Er det EUs opgave at blande sig i den slags sager? Og er der nogen forskel på 'Fitna' og Muhammed-tegningerne?

DFU: Hvorfor er det, at EU og vores statsminister nu går ind og leger kunstanmeldere?

EU og Danmark skal ikke tage alle film, skulpturer, malerier og bøger op, og så lægge dem på en gylden vægt, og vurdere om de er noget værd. Så må man udtale sig som privatperson, ikke som folkevalgt.

Den politiske korrekthed, og frygten for at støde nogle mennesker, spiller tydeligt ind her. Når Al Gore bruger nøjagtigt lige så svulstige udtryk, omkring noget så usikkert som global opvarmning, så klapper alle i deres hænder. Men hvis man tillader sig at tale kritisk omkring folk, der slår ihjel i en fiktiv guds navn, så skal man prygles af verdenspressen.

Hvis EU, og Anders Fogh for den sags skyld, hovedet skal reagere på denne her slags film, så skulle det være med et forsvar, ikke af filmen, men af retten til at lave den, nøjagtig ligesom med Muhammed-tegningerne.

EU går igen de store virksomheders ærinde, og giver deres interesser forrang. Gud forbyde, at vi skulle miste så meget som en krone, på bekostning af noget så fjøllet som ytringsfrihed. EU er ikke en institution som går særlig meget op

i demokrati.

SFU: EU og Danmark skal hverken angribe eller forsvare "Fitna". Det er hverken EUs eller den danske stats rolle at blande sig i polemikken omkring den hollandske politiker Geert Wilders' film. Wilders er naturligvis fri til at producere og publicere filmen, så længe han ikke overtræder gældende lovgivning, og enhver er lige så naturligt fri til at ytre sine holdninger omkring filmen. Den interessante diskussion handler derfor ikke om ytringsfrihed, sådan som Wilders ellers har forsøgt at få den til. Den interessante diskussion handler om motiverne, konsekvenserne og hensigtsmæssigheden ved filmen.

Ud over at filmen er af utrolig ringe kvalitet, så fremstår den idiotisk i sit tydelige forsøg på provokation. Den forsimplede sammenkobling mellem islam, Koranen og terrorisme er direkte tåbelig.

Fitna tegner mest af alt et billede af en højreekstremist, som med simple og fattige redskaber stopper enhver form for nuanceret og konstruktiv dialog. Filmen bidrager på ingen måde til at fremme den helt nødvendige debat om islamismen og dens forhold til demokrati og frihedsrettigheder.

Geert Wilders' "Fitna" fortjener ikke den opmærksomhed, den får. Derfor vil det mest effektive modsvar være at ignorere den. I stedet bør alle debattører, politiske organisationer, bevægelser og enkeltpersoner tage ansvar for i fællesskab at rejse en konstruktiv og nuanceret debat om demokrati og frihed.

RU: Ytringsfrihed er ét, holdninger noget andet

Geert Wilders' film blev afventet med en vis ængstelighed rundt omkring i Europa, og diskussionen om hvorvidt den offentlige debat skulle tage hensyn til minoriteters følelser, som den første Muhammed-krise satte på dagsordenen, blussede endnu en gang op. Det mener jeg sådan set var overflødig at diskutere.

Selvfølgelig har Geert Wilders ret til at vise sin film, og når han, fordi han gør det, trues på livet, har den hollandske regering også en pligt til at beskytte ham. Ytringsfriheden er ukrænkelig – derom kan der ikke herske tvivl. Det udelukker

dog på ingen måde, at man angriber Wilders' film for både form og indhold. En ytring, der kritiserer et værk, er ikke en knægtelse af ytringsfriheden, og det er et aspekt, som hverken regeringen i Danmark eller den yderste højrefløj forstod under den danske Muhammedkrise. Der findes ingen får og bukke, ingen islamapologetiske naivister, blot deltagere i en offentlig debat. I den forstand kan der siges at være en klar parallel mellem Wilders' film og de danske tegninger.

Jeg har intet ønske om at blive slået i hartkorn med islamister, hvis formørkede menneskesyn jeg tager totalt afstand fra, men jeg ønsker heller ikke en debat, der forviser store og ofte velfungerende befolkningsgrupper i Europa til en status som *paria*.

Derfor kunne det også være ønskeligt med en bred europæisk offensiv, der erobrede religionskritikken tilbage fra islamofoberne, der som det ses tydeligt i Wilders' film, ikke formår at skelne mellem religion og kultur, mellem tekster og mennesker. Jeg mener imidlertid ikke, at denne offensiv skal udspringe fra de europæiske institutioner, som af princip kun skal beskæftige sig med et spørgsmål, der relaterer sig til religion: at sikre retten til at udøve sin religion i tråd med principperne i det europæiske charter.

KU: Danmark skal naturligvis forsvare ytringsfriheden – også Gert Wilders ytringsfrihed. Et forsvar af selve filmens indhold, skal Danmark som nation og EU som Europæisk samarbejdsinstitution dog holde sig fra, da det ikke er Danmarks eller noget andet lands opgave at forholde sig til forskellige film og indholdet heri med mindre dette overskrider lovgivningen. Alle andre angreb og afstandstagen må ske fra individbasis.

Er det EUs opgave at blande sig i den slags sager? Nej, på ingen måde. EU skal ikke blande sig i politik, der hører til i nationalstaterne. Jeg ser ingen grund til, at EU blander sig i f.eks. integrations-, social-, finans-, skatte- eller kulturpolitik, da medlemslandene adskiller sig på disse områder – hvad der er godt for ét land, kan være skadeligt for et andet.

Jeg mener, at EU bør fokusere på det, EU er bedst til, nemlig at løse internationale problemstillinger – det er indenfor disse felter, at EU har sin berettigelse og ikke i forhold til nationale eller private anliggender.

EU har ingen berettigelse eller interesse i 'Fitna'-problematikken og bør holde sig ude for denne.

Og er der nogen forskel på 'Fitna' og Muhammed-tegningerne? Personligt ville jeg bestemt ikke have sammenklippet sådan en ensidig film – og jeg ville såmænd nok heller ikke have bragt tegningerne, hvis det kom dertil. Men censur eller begrænsninger i folks ytringer ligger mig meget fjernt. Det hører simpelthen ikke et åbent, frit og demokratisk samfund til. Jeg mener dog, at filmen er anderledes grov end tegningerne. Tegningerne var en sarkastisk karikatur, mens filmen er provokerende såkaldt dokumentarisme på 'Michael Moore-niveau'.

Vigtigst er det imidlertid, at sætte de to ting i perspektiv.

Jyllands-Posten bragte tegningerne som svar på en ganske specifik situation, hvor islamister havde skabt så stor en frygt, at folk ikke turde tegne Muhammed. Den konkrete anledning var, at en dansk forfatter, Kåre Bluitgen, ikke kunne få nogen til at illustrere en børnebog om Muhammed, fordi tegnerne var bange.

For at mane den frygt i jorden valgte Jyllands-Posten at bringe tegningerne i ytringsfrihedens navn.

Ligeledes må man sætte 'Fitna' ind i dens relevante kontekst, nemlig som et svar på den totalitære islamismes gentagne anslag mod ytringsfriheden. Det er ikke mange år siden Theo Van Gogh blev myrdet af en islamist for at lave en lignende film, og Ayan Hirshi Ali lever stadig i skjul p.g.a. det.

Der er forskel på filmen og tegningerne, men ytringsfriheden er ukrænkelig og fuldstændig ens for begge parter.

VU: Enhver politiker må jo have sin personlige holdning til en sådan film, men det er ikke regeringer eller EU's opgave at agere smagsdommer indenfor ytringsfriheden. Der er ingen, der kan anfægte Geert Wilders ret til at producere og vise sin film. At den så er ensidig og naiv, og at enhver bør kunne se at det er et åbenlyst forsøg på at få opmærksomhed på en billig bekostning, det er så noget andet. De, der giver Wilders opmærksomhed – ved at fare ud med enten fordømmelser, trusler eller bifald - falder i med begge ben. Det bedste at gøre er at trække på skuldrene og tilskrive hans stunt et minimum af opmærksomhed. Ligesom man med fordel kunne

have gjort oftere når Osama Bin Laden udsender "brandtaler" på lydband af tvivlsom kvalitet.

Hvis Wilders havde et dybt og oprigtigt ønske om at sætte fokus på rabiate islamister, så ville han have lavet en helt anden film, hvor han også havde nævnt at et stort flertal af verdens muslimer nok holder af koranen, men ikke tager den så bogstaveligt som de mest religiøse fanatikere. Man kunne have lavet en sådan film om alle slags religioner, hvis man finder de rigtige citater. Det skal man ikke lade sig provokere af. I virkeligheden er det sørgeligste, at det rent faktisk er vigtigt at sætte fokus på rabiate islamister, men ikke ud fra generaliseringer og fordomme.

Der er stor forskel på Muhammed-tegningerne og Fitna. Tegningerne var et sagligt indspark i en debat, der var og er nødvendig. Vi skal altid turde udfordre religiøse autoriteter. Det har vi som oplyst samfund altid gennem historien gjort til en styrke; at udfordre etablerede religiøse sandheder. Wilders film er en ensidig omgang propaganda, som er svær at tage alvorlig. Det er provokation for provokationens skyld. Men han har naturligvis sin ytringsfrihed til at gøre det, hvorfor regeringer og EU bør holde sig fra at udtale sig officielt. Hvis alle sagde; "Lad dog barnet..." så ville det slet ikke være muligt at give det opmærksomhed nok til at misbruge af regimer i Mellemøsten.

UA: Det er ikke politikernes opgave at hverken forsvare eller angribe film eller andet kultur overfor nogen.

Vi har ytringsfrihed i Danmark og i EU, og det indebærer selvfølgelig at der konstant vil blive udgivet bøger, film, artikler og alt muligt andet materiale som enkeltpersoner ikke vil være enig i.

Budskabet er meget simpelt: politikerne kontrollerer ikke hvad der bliver udgivet og derfor er det ikke deres ansvar at angribe eller forsvare det.

Derfor er det også meget vigtigt at politikerne i EU ikke lader sig trække ind i en debat hvor de undskylder for ytringsfriheden. Fitna er en omgang udueligt makværk og det vil derfor være det nemmeste i verden af tage afstand fra. Problemet er, at man så fører debatten væk fra ytringsfriheden og over til Geert Wilders evner som filmskaber.

Signalet til de regimer og befolkningsgrupper der føler sig ramt af dette skal på alle tidspunkter være helt klart fra den vestlige verden. Vi har ytringsfrihed og det er vi stolte af.

Ligesom med alle andre debattemner, kan politikerne blive stillet til ansvar for deres holdninger når de mødes med vælgerne, men det er en sag imellem dem og vælgerne.

Der er ingen forskel i principperne omkring Fitna og muhammed-tegningerne. Der bør aldrig tages hensyn til religiøse behov når man diskuterer ytringsfriheden.

III. Afghanistan: Dansk Folkeparti erklærede i marts at den afghanske regerings holdning til Muhammedtegningerne bør få NATO til at udskifte den: 'Jeg mener faktisk, at vi sammen med NATO bør indsætte en ny administration i Afghanistan'.³

Er du enig i DF's argument? Hvis du støtter krigen: Er det nogen holdning eller handling hos den afghanske regering, som skulle kunne i) få NATO til at udskifte regimet, ii) få Danmark til at droppe missionen? Hvis ja, giv et konkret eksempel.

DFU: NATO skal bestemt ikke gå ind og underkende den demokratisk valgte regering i Afghanistan. Vi skal derimod overveje, om vi vil bruge energi på at beskytte den, når den modarbejder de vestlige frihedsværdier. Så må de selv stå for deres sikkerhed.

Men Danmark skal blive i Afghanistan til Taliban er nedkæmpet. De selvmordsangreb på danske tropper vi ser for tiden, er Talibans sidste krampetrækninger, nu skal de udryddes. Derfor er det vigtigt at vi undgår at lade tabstal få os til at tvivle på vigtigheden af vores mission.

Kampen mod Taliban er kampen for vores tryghed. Danmark er, gentagne gange, blevet udpeget som mål for terror, og derfor skal vi bekæmpe alle der truer Danmark.

³ <http://nyhederne-dyn.tv2.dk/politik/article.php/id-10691076.html>

Politisk næstformand for DFU Jeppe Nicolai Jakobsen er 19 år gammel og har været aktiv i politik de sidste 3 år. Han arbejder som lærervikar og er folketingskandidat for DF i Sjællands storkreds.

SFU: At Dansk Folkeparti pludselig vil vælte en demokratisk valgt regering på udemokratisk vis i et land taler vist for sig selv. Danmark kan til enhver tid kritisere den politik, som den afghanske regering fører, men det siger sig selv, at når regeringen er demokratisk valgt af borgerne i Afghanistan, tilfalder det ikke os at tvinge regeringen til at gå af. Det tilfalder alene det afghanske folk. Udvikler Afghanistan sig til et totalitært regime er det en helt anden situation, som Danmark må overveje, hvordan vi vil forholde os til.

SFU kræver, at de danske tropper trækkes hjem fra Afghanistan – og at alle kræfter sættes ind på opbygningen af et stærkt civilsamfund, som kan bære folkelige krav om velfærd, fred og demokrati frem.

SFUs landsformand Emilie Turunen (f.1984) er bosat i Københavns Nordvestkvarter og studerer socialvidenskab og arbejdslivsstudier ved Roskilde Universitetscenter. Tidligere bl.a. koordinator for Genstart Danmark (et samarbejde mellem den unge venstrefløj og den unge fagbevægelse) og koordinator for Danmarks Sociale Forum 2006, der samlede 3000 danske græsrodder til politisk weekend.

RU: For hvis skyld er vi i Afghanistan?

Da Søren Espersen erklærede, at han ønskede en ny NATO-indsat regering, blev det for alvor klart, hvor stort et holdningsmæssigt spænd, der er blandt de partier, der bakker om den danske mission i Afghanistan. DF har et absurd og ofte hyklerisk forhold til begreber som demokrati og frihedsrettigheder i udenrigspolitikken (fx i forhold til Israel, Irak, Kosovo), og det kommer endnu en gang til udtryk her. Den afghanske regering er valgt af den afghanske befolkning, og ISAF er i landet på et FN-mandat for at bakke denne regering op i dens kamp for at skabe fred,

frihed og muligheder for den enkelte afghaner. Afghanernes kamp må vi ikke svigte, men det betyder ikke, at vi ikke kan indgå i en kritisk dialog med den afghanske regering om spørgsmål, der er centrale for os.

I øjeblikket balancerer den internationale indsats i Afghanistan på kanten af fuldstændig fiasko, selvom Danmark isoleret set yder langt mere end hvad vores størrelse indikerer, både menneskeligt og økonomisk. Der er sket fremskridt i Afghanistan. Der er afholdt frie valg, og mange børn, især piger, er kommet i skole. Det viser, at udviklingen kan vendes. Men det siger også noget om hvad det internationale samfund lader i stikken, hvis krigstrætheden griber om sig og NATO-landene begynder at trække sine soldater ud. Den trussel mod det frie, spirende afghanske samfund, som mørkemændene i Taleban udgør, må stå i konstant erindring, når vi diskuterer præmisserne for vores tilstedeværelse i Afghanistan.

Emil Dyred er 21 år, bor på Frederiksberg og læser statskundskab og historie ved Københavns Universitet. Formand for Internationalt Udvalg i Radikal Ungdom og RU's repræsentant i Det Radikale Venstres Hovedbestyrelse.

KU: Nej, jeg er derimod enig med Per Stig Møllers udtalelse i samme artikel om, at det vil hjælpe terroristerne at svigte Afghanistan.

Dansk Folkepartis verdensbillede og indstilling til international politik er forskellig fra min. En sådan erklæring, kan ikke ændre på en langt mere væsentlig støtte til regeringen.

Hvis du støtter krigen: Er det nogen holdning eller handling hos den afghanske regering, som skulle kunne i) få NATO til at udskifte regimet, ii) få Danmark til at droppe missionen? Hvis ja, giv et konkret eksempel.

Jeg støtter NATO-krigen, og som udgangspunkt, så skal vi ikke indsætte regeringer i andre lande med mindre, de udgør en signifikant trussel.

Og såfremt et lands regering fremkommer med en trussel eller lignende, skal vi naturligvis gennem relevante kanaler arbejde på, at få denne trussel fjernet.

Rune Kristensen (f.1982) er landsformand for Konservativ Ungdom (siden 2007). Han kommer oprindeligt fra Vestlolland, hvor han har været

ungdomsborgmester igennem flere år. I 2002 flyttede han til Odense, hvor han tog en BA i statskundskab på Syddansk Universitet, og ved siden af dette arbejdede han som pressekoordinator på et integrationsprojekt i Vollsmose. Politisk aktiv fra 1997 og i KUs øverste ledelse siden 2003.

VU: Vi skal fortsætte indsatsen i Afghanistan i dialog med den nuværende afghanske regering. Det er det afghanske folk, der skal vælge sine ledere, og kun i tilfælde af fuldstændig mistillid til den siddende administration bør Nato handle. Den nuværende administration har et ønske om udvikling og fred i Afghanistan, og den kæmper side om side med Nato imod resterne af Taliban-styret samt de forskellige militante klaner. Det er det vigtigste.

Vi er simpelthen nødt til at vende os til den kendsgerning, at vi kan vinde krige meget hurtigere end vi kan vinde fred og stabilitet. Sådanne initiativer, som i Afghanistan og for den sags skyld også Irak, tager tid.

Det kan ikke nytte noget at politikere begynder at ryste på hånden hver gang en lille gruppe af fundamentalister kræver danske soldater ud eller lignende. Vi skal tværtimod udvise tillid til vores danske soldater ude i verden. De gør et dygtigt og forbilledligt arbejde, og de kæmper i forreste linje for de værdier vi tror på og ønsker at fremme for alle i verden. Enhver tvivl om deres indsats er en hån mod de allerede for mange ofte. De danske soldater har ikke brug for politisk tvivl, men ubetinget opbakning, når de risikerer livet i den mest ærefyldte sag; kampen for frihed.

Jeg er derfor ikke enig i DF's argument om at vi nu skal indsætte en ny administration, fordi forholdene i landet er meget komplicerede, og det er derfor tvivlsomt at et skifte vil få en gavnlig effekt. Vi skal tværtimod fortsætte, og Nato-landene må engagere sig yderligere med flere soldater om nødvendigt. Det er glædeligt at Nato-topmødet netop har resulteret i at en række lande sender flere soldater, men det er ikke usandsynligt at der er brug for endnu flere, ligesom der for alvor var det i Irak for lidt tid siden.

Thomas Banke (f.1981) er landsformand for Venstres Ungdoms (2007 - ?), byrådsmedlem for Venstre i Fredericia og statskundskabsstuderende på Syddansk Universitet. Født, opvokset og bosiddende i Fredericia.

UA: Regeringen i Afghanistan har ikke udspillet sin rolle. Det er klart at når Danmark engagerer sig i et land som vi har gjort det i Afghanistan, så er det vigtigt at man løbende evaluerer udviklingen, og det gælder selvfølgelig også udviklingen i den regering man støtter.

De udtalelser, der er blevet ytret omkring muhammed-tegningerne er dog ikke diskvalificerende.

Man må også forstå at regeringer, også i Afghanistan, har indenrigspolitiske interesser at pleje, og i der ikke er andre muligheder i et muslimsk land end at tage afstand fra muhammed-tegningerne. Ligesom en vestlig regering ville tage afstand fra lignende tegninger af Jesus.

Det er klart at Danmark aldrig kan støtte op om et regime, hvis det regime har til hensigt at indføre Sharia-lovgivning eller noget der bare tilnærmelsesvis ligner dette. I sådan et tilfælde må den danske regering sammen med resten af koalitionen gøre alt hvad der står i sin magt for at indsætte en regering, der støtter op om de demokratiske principper som er fundamentet i et moderne samfund.

Afghanistan er et meget vigtigt projekt og det er utroligt vigtigt at vi bliver ved med at kæmpe for at få indført demokrati i landet. Derfor må vi heller ikke give op under nogen omstændigheder.

Det er klart, at missionen ændrer karakter som tiden går og at der derfor kan være tale om forskellige indsatsområder, men vi har bundet os i projektet fordi det er den rigtige vej at gå og må ikke lade os slå ud af kurs.

Benjamin Dickow er landsformand for Ung Alliance.